

Minister har heller ikke svaret derpaa i Dag. Den ærede Minister har svaret saaledes, at vi i hvert Tilfælde ikke have Garanti for, at den lige, almindelige Valgret, som vistnok en meget stor Del af dette Ting forstaaar paa samme Vis som vi Socialdemokrater, vil blive gennemført paa dette Punkt. Jeg maa forsikre den ærede Minister om, at de Folk, der have paategnet Adressen, hvor de 45,000 Underskrifter findes, have sikkert tænkt sig om i mange Aar. Nøden og Livets Genvordigheder have lært dem at tænke, de behøvede ikke at være saa længe om at vide, hvor deres Underskrifter skulle være, og naar den ærede Minister siger, at 22-Aars Mennesker ere Børn, skal jeg forsikre den ærede Minister om, at der er nogle „slemme Dreng“ mellem disse 22-aarige.

Jeg skal for øvrigt ikke forlænge denne Debat, men sige, at jeg udtrykker atter mit Haab om, at vi, som, naar den næste Rigsdagssamling begynder, ere saa heldige at faa Lejlighed til at beskæftige os med denne store, vigtige Reform, maa kunne blive enige om, at Ministeriet har vist sig værdigt til den store Tillid, som den højtærede Justitsminister mener, at Befolkningen bør nære til Ministeriet, og at vi maa kunne glemme det, hvorved vor Mistillid syntes at være noget vakt. Ingen skal hellere end jeg være med til at vise Ministeriet Tillid, og jeg skulde ønske, at Arbejderklassen maatte i en meget vid Udstrækning kunne glæde sig over, hvad denne Regering gennemførte. Naar Arbejderklassen imidlertid ikke har kunnet gøre det hidtil, er det, fordi Kendsgerningerne vise, at man ikke har opnaaet meget af det, man havde ventet paa under Kampen i mange Aar. Men det kan jo være, at det kommer, og specielt vil jeg haabe, at den højtærede Justitsminister, som er en mægtig Mand med store Egenskaber, vil vise sig i Stand til at kunne gennemføre adskillige af de Reforme, som Arbejderklassen ønsker, og ikke mindst den politiske Reform, som en Reform af Valgretten er. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil kunne gennemføre denne Reform saaledes, at Arbejderklassen maa kunne yde ham en oprigtig Tak derfor.

Justitsministeren (Alberti): Naar det ærede Medlem, som repræsenterer et Parti, der trods ihærdig Agitation kun udgør $\frac{1}{8}$ af Tinget, giver sig til at tale i hele Befolkningens Navn, er det noget, som i sig selv lyder saa underligt, at enhver vil

kunne forstaa det barokke derved. Naar derimod et æret Medlem, der er Repræsentant for Arbejderne, taler i Arbejderklassens Navn, kan man jo i det første Øjeblik muligvis være tilbøjelig til at mene: Ja, der taler han paa deres Vegne, som han kan tale for. Men naar man tænker sig lidt om — og vi andre kende jo dog ogsaa noget til Valgkredsene omkring i Landet, og vi kende ogsaa til, at vi alle sammen her saa at sige, uden Undtagelse, i alt Fald alle Medlemmerne af Venstre-reformpartiet, ogsaa sidde som Repræsentanter for Arbejderne — mener jeg, at man ikke kan undgaa at opkaste det Spørgsmaal, om virkelig det ærede Medlem har noget Mandat til i al Almindelighed at tale i Arbejderklassens Navn. Og derfor vil jeg paa det bestemteste modsige det ærede Medlem, naar han kommer her og taler i Arbejderklassens Navn og fortæller, at Ministeriet har mistet Tilliden i Arbejderklassen. Hvis det ærede Medlem havde sagt, at Ministeriet har mistet Tilliden blandt Socialdemokraterne, saa havde han talt fuldstændig rigtigt eller næsten rigtigt, for saa vidt Ministeriet aldrig har haft nogen Tillid hos Socialdemokraterne. Men naar det ærede Medlem vil tale i hele Arbejderklassens Navn, vil jeg henvise til den Valgdag, som kommer; da skal det nok vise sig, at hverken Ministeriet eller Reformpartiet har mistet nogen som helst Tillid hos Arbejderklassen, og jeg tror, uden at jeg behøver at være nogen stor Spaamand, at turde forudsige, at det skal vise sig, at de Herrer Socialdemokrater have mistet i Tillid, og at de ville komme herind i Tinget i mindre Antal end nu. Jeg tror, at den Tid er kommen, hvor man vil forstaa, at al den store Tale, som altid lyder fra Socialdemokraterne, og som — det indrømmer jeg — kun faar et meget svagt og moderat Udtryk i det ærede Medlems Mund, som havde Ordet i Dag, har kun ringe Betydning for den store Befolkning, og at den store Befolkning ikke mere vil lade sig kyse eller dupere deraf. Jeg nævnede før, at naar Socialdemokraterne havde en saadan Hast med at faa den kommunale Valgret til Forhandling, kunde de jo selv have fremsat Forslag derom. Dertil sagde det ærede Medlem, at Socialdemokraterne havde Lov til at fordrø og Lov til at vente et saadant Lovforslag i Samlingen 1901 i Henhold til Konseilspræsidentens Ord og i Henhold til Trontalen i 1901. Det er jo slet ikke rigtigt. Trontalen bebudede jo ikke, at der enten i 1901 eller i 1902